

CÎNTECELE STEPIL

I

Ași vrea să fiu Oigur nomad,
Călare'n vînt să mă avînt,
Și noaptea prin păduri de brad
La Selenga să'ncerce vad
Poporul meu ne'nfrînt.

E ură'n pieptul meu de lup :
Ași vrea pe stepe fără drum
Oștiri cu ghioga să le rup,
Cetăți ce pline ca un stup
Trăiau—să fie scrum.

Cu flamură de sînge 'n steag
Ași vrea să calc în Turkestan.
Tu, fata craiului pribeag,
Spre întîlnirea celui drag
Să vii cu scump chervan.

Ași vrea, cînd ies cumplit din zări,
Să tremuri toată ca un prunc,
Să cazi cu trupul pe cărări,
Și cum ceri milei îndurări
Pe cal să te arunc.

Și'n Samarkandă ca'ntr'un cort,
Cu prada-mi vie prinsă'n șea,
Să intru'n trap.—Iar stînd ca mort
Să vadă neamu-i cum îi port
Stăpîna lui și-a mea !

II

Cînd ai un cal în spume
Și suflet de pribeag
A ta e 'ntreaga lume
Din Kitai în Buceag !

Se 'ntinde stepa, crește
Din zări în zări pustii...
Sfîrșit nu se zărește
Și început nu-i știi.

N'ai cort rotund de piele,
Nici isbă grea de brad ;
Și dormi flămînd subt stele,
Nețarmurit nomad.

Și 'n vis te vezi, nebune,
Stăpîn pe Kandahar,
Pe cînd spre zi apune
Lin—cornul selenar.

III

S'aprind luceferii, s'aprinde
Pe stepă luna s'o colinde;
Iar dor păgîn nebun mă prinde
Să sar în șea.

Al meu e cerul și pămîntul !
Călare nu m'ajunge vîntul,
Și cine-mi va opri avîntul
Pe stepa mea !

Nu stelele ce-or să apună,
Nici răsăritul viu de lună,
Ci stepa, stepa mea nebună
O voiu cînta.

Nebiruită ca o mare
Prin zări s'afundă și dispăre.
Și suflete rătăcitoare
N'o pot uita...

IV

Crește, scade, pierde
Stepa mișcătoare.
În apus de soare
Sufletul mi-l cere.

Caii se frământă,
Mușcă de zăbale :
Sotnii sute 'n vale
Voinicește cîntă.

Una cîte una,
Suliți lungi întinse, —
Peste ierburi ninse
Vor porni cu luna.

Ce oraș-nălucă
Le-a clădit în zare
Stepa vrăjitoare,
Dorul lor de ducă ?

V

Ți-aducem cal, un steag, un arc,
Și cîmpul fără zări ca apa.
O lasă plugul, zvîrle sapa
Și fii al stepelor monarc !

Aruncă strigăt de războiu :
Viteji veni-vor cu grămada.
Ridică-ți cătră zare spada
Și până 'n cer vom merge noi.

Neam slobod ca ereții 'n vînt,
Noi toți păstori de herghelii,—
Hatman te-alegem să ne fii,
Să voinicim pe-acest pămînt.

Ți-aducem cal, un arc, un steag
Și stepa. Nu-i auzi chemarea ?
Va fi a ta, căci e ca marea
Și se dă toată celui drag.

VI

Din ierburi crește fremătare;
Se lasă noapte și uitare,
Și hergheliile în zare
Dispar.

Un cîntec de pribeag agale
Răsună trist din vale 'n vale,
Ingînă dragoste cu jale,
Și rar

In stoluri lungi se duc cocoare;
Iar după nori sfios răsare
O lună parcă de ninsoare,
 Și-o stea.

Și brumă de argint se lasă.
Ce albă-i stepa mătăsoasă!..
E oare 'n lume o mireasă
 Ca ea ?

Ion Pillat.

